

Nică Începe școala

fragment din „Amintiri din copilărie”

după Ion Creangă

× Peste iarnă, mama iar s-a pus pe capul tatei să mă dea undeva la școală. Dar tata spunea că nu mai are bani de dat pentru mine. |

– Sărmane omule! Dacă nu știi boabă de carte, cum ai să mă înțelegi? Pentru Nică n-ai de unde da? Măi omule, măi! Ar trebui să te silești să-ți faci un băiat popă!

– Ia taci, măi femeie! nu mai vorbi atâta!

Dar cât s-a **bălăbănit** mama cu tata din pricina mea, tot pe a mamei a rămas.

× Într-o duminică a venit la noi tatăl mamei, bunicul meu David Creangă din Pipirig. Văzând și el cearta **iscată** între tata și mama **din pricina** mea, a zis:

– Lasă, măi Ștefane și Smărănducă, nu vă mai îngrijiți atâta, că am să iau pe nepotul cu mine și am să-l duc la școală la Broșteni. Azi e duminică, mâine luni și zi de târg, dar marți, de-om ajunge cu sănătate, am să iau nepotul cu mine. Și am să-l duc cu Dumitru al meu, la profesorul Nicolai Nanu de la școală, și-ți vedea voi ce-a scoate el din băieți; că de ceilalți băieți ai mei, Vasile și Gheorghe, am rămas tare mulțumit cât au învățat acolo. Doamne, ce profesor înțelept și iscusit au avut!

– Nu-i rău, măi Ștefane, să știe și Nică al tău oleacă de carte. Nu numai decît pentru popie, cum **chitește** Smaranda. Dar cartea îți aduce și oarecare mângâiere. Eu, să nu fi știut a citi, de mult aș fi înnebunit. Ș-apoi să fie cineva de tot neînvățat, încă nu este bine. Din cărți culegi multă înțelepciune!

De acestea și de altele a vorbit bunicul David cu mama și cu tata, mai toată noaptea, duminică spre luni și luni spre marți.

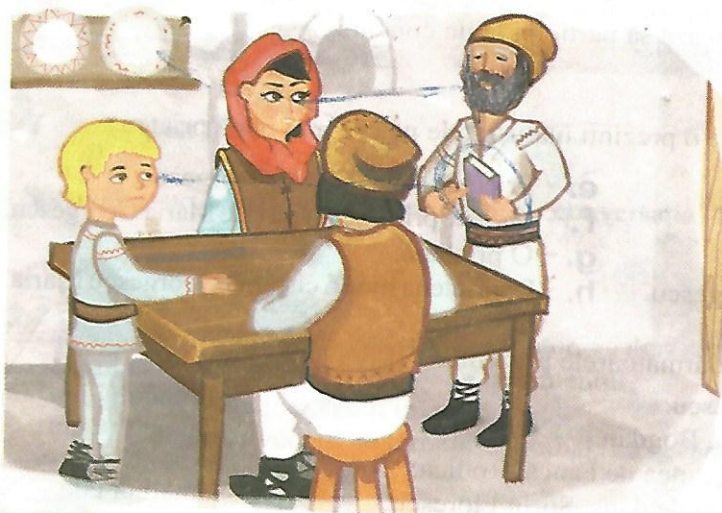
× Marți, dis-de-dimineată, puse **desagii** pe cai și, legându-i frumușel cu căpăstrul, a zis:

– Ei, măi Ștefane și Smărănducă, mai rămâneți cu sănătate, că eu am să mă duc. Hai, nepoate, ești gata?

– Gata, bunicule, haidem! Și, luându-mi rămas bun de la părinți, am **purces** cu bunicul spre Pipirig.

Și era un pui de ger în dimineata aceea, de crăpau lemnele! Când am ajuns și m-a văzut bunica, a început deodată să plângă.

– Of, Doamne, Davide, cum nu te mai astâmperi; de ce-ai scos băiatul din casă pe vremea asta?

× Și a treia zi, dându-ne schimburi și câte două perechi de **obiele** de **suman** alb, ne-am încălțat cu opincile binișor și, sărutând mâna bunicăi, am plecat cu bunicul și cu Dumitru, fratele mamei cel mai mic, la Broșteni. Am înnoptat la Fărcașă, iar următoarea zi am ajuns la Broșteni. Și după ce ne-a așezat bunicul în **gază**, cu toată cheltuiala lui, a plecat liniștit.

Noi, cum a plecat bunicul, a doua zi ne-am dus la școală.